

Aardige jongens

20-2-1997

Vlak voor kerst toen we in Holland op vakantie waren, ging 's ochtends vroeg de telefoon. Ik stommelde uit bed, rende naar beneden en nam de telefoon op. Uit de hoorn klonk gekraak en het duurde lang voor er een stem doorheen kwam. Al die tijd bleef ik „Hello.. who is speaking” roepen maar opeens klonk het „Yes sir, you are speaking with Pzillp Bobla”.

Hij zei het tot tweemaal toe maar ik dacht: ik ken helemaal geen Pzillp Bobla. Het accent deed me vermoeden dat ik een Papoea aan de telefoon had. Dat moet slecht nieuws zijn, schoot er onmiddellijk door mij heen, misschien is de universiteit wel afgebrand, zijn de proefvelden vernietigd, of is ons huis omgewaaid. Even het hoofd erbij houden en eerst maar uitvinden wie dit nu eigenlijk is.

„I would like to take this opportunity to wish you a very Merry Christmas and hope you and the family are fine and that Amsterdam is not too cold and that...”. Hij ging nog een tijdje door en toen hoorde ik wie het was: Philip Vovola, een bij mij afgestudeerde student die volgend jaar terugkomt voor verdere studie. Een aleraardigst vriendelijke jongen die voor zover ik dat kan beoordelen, halve flessen Coco Chanel als aftershave gebruikt. Je ruikt hem ook als je hem niet ziet.

Ik heb veel van Philip geleerd over Papoea Nieuw-Guinea toen hij zijn afstudeerproject deed en we regelmatig samen naar de proefvelden reden. In de auto praatten we dan over het dorp waar hij vandaan komt en over het grote verschil met het leven op een universiteit. Een onderwerp waar ik hem ook wat over zou kunnen

vertellen maar bij hem luister ik liever. Op een gegeven moment zei hij over een van mijn Duitse collega's: „That is a Nazi”.

Hij zag mijn verbazing en zei lachend: Australiërs zijn Ozies, Nieuw Zeelanders noemen we Kiwi's en Duitsers zijn Nazi's. Zo noemen we die bij ons in het dorp, zei hij. Ik heb toen gezegd dat die afkorting niet zo geschikt is en dat mijn Duitse collega's het vast niet

WILDVREEMD

zouden waarderen maar hij haalde zijn schouders op. Even overwoog ik om het een en ander over de Nazi's te vertellen maar daar was de autorit tekort voor. In plaats daarvan vroeg ik hem of hij het prettig zou vinden als ik hem een *nigger* noemde. Hij keek me woest aan, schudde zijn hoofd en daarmee was het vergelijk getroffen.

Philip belde die ochtend vanuit de hoofdstad Port Moresby en we hebben een tijdje gepraat over de situatie in Papoea Nieuw Guinea (regent het al, is de premier al afgezet, zijn de grondmesters geanalyseerd). Toen ik de hoorn op de haak legde en enigszins beduusd ging theezetten, besefte ik dat hij misschien wel een groot deel van zijn studietoelage had besteed om

naar Amsterdam te bellen. Ik werd er week van. Hij is niet de enige student die mij beroert.

Tijdens het eerste examen wat ik afnam, gaf ik Alfred Yanari een 3,5. Dat was met moeite want eigenlijk was het niet meer dan een drie waard. Toen hij zijn examen terugkreeg werd hij furieus, gooide de tafel om, slingerde mij enige verwensingen naar mijn hoofd en beende de collegezaal uit. Ik kon die verwensingen niet verstaan want ze waren in zijn eigen taal. Toen ik dit voorval met een collega besprak, zei hij dat Yanari mij ook een flinke oplawaai had kunnen geven en om dat soort problemen te voorkomen, gaf hij nooit stevige onvoldoendes voor examens. Voor sommigen is het in Papoea Nieuw Guinea een delicaat pad tussen academische integriteit en persoonlijke veiligheid. Yanari kwam trouwens een dag later schoorvoetend en keelschrapend mijn kantoor binnen en heeft toen zijn excuses aangeboden voor zijn, zoals hij dat zelf noemde, onverantwoordelijke gedrag.

Gekker heb ik het nog meegeemaakt met Anthony Kerru die een belangrijke excursie gemist had omdat hij te laat was. De bus was al vertrokken. Daags erna kwam hij op dezelfde manier als Yanari mijn kantoor binnen en barstte in een luid snikken uit. Er kwam geen woord over zijn lippen maar alleen lange halen en veel tranen. Ik wist me geen raad met de situatie maar na een tijdje liep hij zonder een woord te zeggen en nog immer luid snikkend weg. Een dag later deed hij dat nog een keer. Het mocht niet baten want excursies zijn verplicht en wie ze mist krijgt een onvoldoende.

ALFRED HARTEMINK